

„Negenendertig” had hij gezegd.

Zij zou niet vergeten telkens met nieuwe maan naar de plek te gaan, waar ze van elkander afscheid hadden genomen. Voor iedere maan zou ze een kerfje maken in het rijstblok.

Zou ze dat doen vóór ze naar de plek ging, of als ze terugkwam.

Neen, eerst gaan, en daarna het teeken gemaakt, dat was eerlijk.

Ze verlangde nu reeds naar het oogenblik, om het eerste te maken.

Waar zou ze beginnen op het rijstblok?

Na al het vóór en tegen van de verschillende punten overwogen te hebben, kwam zij op de gedachte te beginnen aan het punt, dat het meest nabij de plek lag, waar het afscheid had plaats gehad. Voor het tweede en volgende kerfje zou ze de richting volgen, die Achmad voor zijne reis genomen had. Zij zou den afstand voor de kerven zoo groot nemen, dat zij na de 19de de helft van den omtrek van het rijstblok had doorloopen.

Haar vader tobde erg over het verlies van zijn sappie, dat de ploeg moest trekken, om de sawah te bebouwen. Hij zag geen uitkomst, tenzij vrienden hem hun karbouw of sappie daarvoor tijdelijk afstonden.

Hij vreesde voor den invloed van Pa-Achmad, die hem haatte zonder grond en wiens vijandschap na het gebeurde op dien verschrikkelijken dag klaarblijkelijk was toegenomen.

Er waren maar weinig kampongbewoners, die niet bij Pa-Achmad in het krijt stonden; die zouden hem hun trekos niet durven afstaan.

Wellicht dat hij hier of daar geld kon opnemen, om het gedeeltelijk van de opbrengst van den oogst te betalen.

Doch van wien?

De Chinees van de opiumkit leende dikwijls geld uit, doch tegen zeer hooge rente, bovendien gebruikte Saridin geen opium, en daarom alleen zou Lim-Tioe 't hem niet leenen.

Hij had nog nimmer geld ter leen gevraagd en daarom zag hij er ook nu zoo tegen op, en stelde het van dag tot dag uit.

Peinzensmoede drentelde hij gedachteloos met gebogen hoofd om den kampong, toen hij door den avondgroet van Lim-Tioe werd teruggeroepen uit zijn droomenrijk.

„Hoe gaat het Saridin?”

„Zoo, zoo, Lim-Tioe. Nu de tijd nadert, om de sawah te beploegen, bezorgt het verlies van mijn sappie mij dikwijls oogenblikken van moedeloosheid. Gij weet het, ik bezit het geld niet om een ander te koopen. Allah weet, dat mij die bewuste nacht veel leed heeft berokkend, dat ik door niets verdiend heb.”

„Is het waar, Saridin, dat Achmad, de zoon van Pa-Achmad, zich te Malang als soldaat heeft laten aanwerven bij de kompanie?”

„Ja, ik heb het gehoord; doch zeker weet ik het niet.”

„Pa-Achmad beschouwt u en uwe dochter als de oorzaak van het leed, dat hem in den laatsten tijd getroffen heeft, en draagt daarom u beiden een kwaad hart toe. Was dat niet het geval, dan zou hij u wel met geld